

perfil

Els llums van quedar-se al bagul. Explica Daniel Riera que en una sessió fotogràfica d'orquestració complexa –models, intermediaris, il·luminadors, agents–, en enamorar-se del doll de llum que es filtrava per uns grans finestrals, va ordenar prescindir de l'artifici de focus i pantalles. Hi perdia control, però guanyava una parcel·la d'espontaneïtat, de naturalitat i d'improvisació que en el món de la moda –apamat, pactat, limitat– s'han de batallar a fons. La seva poètica es basa precisament en la captura d'aquell gest que no estava en el guió, quan no hi ha ordres ni muntatges previs, i ell, amatent, implicat i respectuós, rep el regal del moment descordat, de la model distesa, de la instantània subtil.

Daniel Riera, *fotògraf de moda*

JOSEP PUJOL > TEXT

DANIEL RIERA > FOTOS

En un vídeo de You Tube, emperò, se'l mostra en ple treball professional, una sessió amb la supermodel i milionària Lydia Hearst, més un eixam de personatges que la pentinen, la maquillen, la mistifiquen, i Daniel Riera allà al mig, intentant ser fidel a la seva filosofia creativa de creure en el que està passant, de caçar una papallona de la veritat alejant en algun racó de l'estudi. Tot i que és el seu repte personal, en un món de pantalles potser la clau del seu èxit ascendent és aquesta actitud que el diferencia i per la qual se l'estimen firmes internacionals com Loewe, Adidas, Pull & Bear o Women' Secret. O els músics, una subespecialitat seva, amb més de quaranta portades de disc: Lucrecia, Marina Rossell, Kim Ann Foxmann, Loquillo i tants altres.

L'instant fresc i difícil

Aquesta dialèctica entre un món creatiu propi i les exigències d'una marca podrien viure's de manera dramàtica. No és el cas de Riera: «Les coses m'han anat millor quan he deixat de pensar que feia la feina per a un client, que això era "comercial" i allò era "creatiu". No està tan separat. Hi ha vegades que el meu talent l'utilitza una marca perquè creu que la meua visió de les coses ajuda el seu producte, i cada

vegada em trobo una línia més fina on s'entén el que ofereixo». És així com ha aconseguit una síntesi satisfactòria, que l'ha dut a treballs intrèpids on hi havia un temps breu per aconseguir aquella immediata pescada en riu agitat: «Com a fotògraf no sempre pots fer el que et vindria de gust ni tens les millors condicions, però això encara ho fa més interessant. Recordo els retrats amb Christian

Bale o Martin Sheen, o Tony Ward, o Grace Jones, o Ryuichi Sakamoto, o Kellan Lutz. En alguns tenies deu minuts, i això és una pressió addicional que ho fa molt excitant. Una vegada vaig fotografiar el Damon Albarn a l'aeroport de Barcelona, baixava de l'avió, li fèiem retrats un munt de fotògrafs i marxava. Vaig aconseguir un bon retrat quan es va escapar per un passadís...».

En definitiva, podria ser que no és la moda que utilitza Daniel Riera, sinó que Riera fa servir la moda per expressar-se: «Bé, en moda no sempre la roba és el més important; és comunicar uns valors, un diàleg amb la bellesa, una reflexió sobre certes tendències. Això és la moda. És una celebració de la vida... i se'm dona bé captar-ho».

«Les coses m'han anat millor quan he deixat de pensar que això era "comercial" i allò era "creatiu". No està tan separat»

Vida d'aeroport

Segons el seu agent, Daniel Riera viu entre Barcelona i Londres. Ben instal·lat al seu apartament del Raval barceloní, hi ha una mica d'exageració en el redactat de la pàgina web, tot i que reconeix que duu una vida de ciutadà global. També manté contactes freqüents amb París i Nova York que li procuren encàrrecs internacionals diversos i el porten a una vida força nòmada.

La fotografia de moda és una professió farcida de llocs comuns, en part autopromoguts per la mateixa moda: glamur, pressió, cosmopolitisme: «El dia a dia exigeix un gran esforç, moltes vegades a costa de la teva vida personal. Acabes no tenint hores ni caps de setmana, i viatjar per feina no són vacances... Aquest glamur que dius forma part de la feina... però no em queixo gens: tinc accés a veure món, a conèixer gent interessant –encara que de vegades sigui de passada–, i la fotografia acaba essent, entre d'altres coses, un document d'encontres. La gent és molt més normal del que sembla, i com més amunt estan més educats i fàcils són».

Daniel Riera combina la seva trajectòria professional com a fotògraf de moda amb exposicions del seu treball més personal: «Beu moltes vegades dels encàrrecs que faig per a les revistes. Són dos àmbits separats, però complementaris. És interessant veure com funcionen en altres formats, a la paret de galeries o museus». Properament participará en una col·lectiva a Hamburg, un macroprojecte on cinquanta fotògrafs d'arreu del món donaran una visió de l'home contemporani: «Hi porto un treball fet a Nova York, que segueix durant tot un dia un home vestit

amb americana i pantaló. És un retrat força més humanitzat del *yuppie* dels 80, la visió optimista i esperançada del col·lapse que estem vivint».

Entremig hi ha les publicacions a revistes on pot expressar el seu treball amb menys condicionants, com poden ser *Fantastic Man*, *Fanzine 137*, *Hercules*, *Les Cahiers Purple*, *Candy*, etc. Disposant-hi de més espai, pot recórrer a les sèries i la seqüencialitat, acostant-se d'alguna manera a la narrativa del cinema, la seva assignatura sempre ajornada.

Olot, allà lluny

Enrere queda aquell Olot d'infantesa i adolescència: «Ara m'agrada molt dir que sóc d'Olot, em sona exòtic fins i tot a mi mateix. Sóc un xava fa molts anys». Tanmateix, hi manté vincles familiars i li és també territori de memòria, compartida amb un altre emigrant voluntari, l'artista i company generacional Carles Congost: «Olot ha sigut important com ho és tot origen, i més en la infància i adolescència. El Montscapa als estius, els jocs amb la meva germana, el descobriment del dibuix i la literatura. A Olot també vaig descobrir el cinema, al cineclub i la filmoteca, on veia amb els amics tots els Zulawskis, Wenders, Woody Allens, Hitchcocks, i cicles japonesos, etc. Podríem dir que era una manera de projectar-se i escapar». La sensació d'aïllament patida en terra de volcans el va fer fort, hi va aprendre la gran lliçó que l'ha dut on és: cal refiar-se sobretot d'un mateix i de les pròpies aptituds per arribar on es vol arribar.

Josep Pujol i Coll és professor i escriptor.

*«Olot ha sigut important com ho és tot origen,
i més en la infància i adolescència»*